

¹Da aber Jakob sah, daß Getreide in Ägypten feil war, sprach er zu seinen Söhnen: Was sehet ihr euch lange um? ²Siehe, ich höre, es sei in Ägypten Getreide feil; zieht hinab und kauft uns Getreide, daß wir leben und nicht sterben. ³Also zogen hinab zehn Brüder Josephs, daß sie in Ägypten Getreide kauften. ⁴Aber den Benjamin, Josephs Bruder, ließ Jakob nicht mit seinen Brüdern ziehen; denn er sprach: Es möchte ihm ein Unfall begegnen. ⁵Also kamen die Kinder Israels, Getreide zu kaufen, samt anderen, die mit ihnen zogen; denn es war im Lande Kanaan auch teuer. ⁶Aber Joseph war der Regent im Lande und verkaufte Getreide allem Volk im Lande. Da nun seine Brüder kamen, fielen sie vor ihm nieder zur Erde auf ihr Antlitz. ⁷Und er sah sie an und kannte sie und stellte sich fremd gegen sie und redete hart mit ihnen und sprach zu ihnen: Woher kommt ihr? Sie sprachen: Aus dem Lande Kanaan, Speise zu kaufen. ⁸Aber wiewohl er sie kannte, kannten sie ihn doch nicht. ⁹Und Joseph gedachte an die Träume, die ihm von ihnen geträumt hatten, und sprach zu ihnen: Ihr seid Kundschafter und seid gekommen zu sehen, wo das Land offen ist. ¹⁰Sie antworteten ihm: Nein, mein Herr; deine Knechte sind gekommen Speise zu kaufen. ¹¹Wir sind alle eines Mannes Söhne; wir sind redlich, und deine Knechte sind nie Kundschafter gewesen. ¹²Er sprach zu ihnen: Nein, sondern ihr seid gekommen, zu ersehen, wo das Land offen ist. ¹³Sie antworteten ihm: Wir, deine Knechte, sind zwölf Brüder, eines Mannes

¹قَلَمَّا رَأَى يَعْقُوبُ أَنَّهُ يُوجَدُ قَمْحٌ فِي مِصْرَ، قَالَ يَعْقُوبُ لِبَنِيهِ، لِمَاذَا تَنْظُرُونَ بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ. ²إِنِّي قَدْ سَمِعْتُ أَنَّهُ يُوجَدُ قَمْحٌ فِي مِصْرَ. انْزِلُوا إِلَيَّ هُنَاكَ وَاشْتَرُوا لَنَا مِنْ هُنَاكَ لِنَحْيَا وَلَا نَمُوتَ. ³فَنَزَلَ عَشْرَةٌ مِنْ إِخْوَةِ يُوسُفَ لِيَشْتَرُوا قَمْحًا مِنْ مِصْرَ. ⁴وَأَمَّا بَنِيَامِينَ أُخُو يُوسُفَ فَلَمْ يُرْسِلْهُ يَعْقُوبُ مَعَ إِخْوَتِهِ، لَأَنَّهُ قَالَ، لَعَلَّهُ تُصِيبُهُ أَدَبَةٌ. ⁵فَأَتَى بَنُو إِسْرَائِيلَ لِيَشْتَرُوا بَيْنَ الَّذِينَ أَتَوْا، لَأَنَّ الْجُوعَ كَانَ فِي أَرْضِ كَنْعَانَ. ⁶وَكَانَ يُوسُفُ هُوَ الْمُسَلِّطَ عَلَى الْأَرْضِ وَهُوَ الْبَائِعَ لِكُلِّ شَعْبِ الْأَرْضِ. فَأَتَى إِخْوَةُ يُوسُفَ وَسَجَدُوا لَهُ يُوجِّهِهُمْ إِلَى الْأَرْضِ. ⁷وَلَمَّا نَظَرَ يُوسُفُ إِخْوَتَهُ عَرَفَهُمْ، فَتَنَكَّرَ لَهُمْ وَتَكَلَّمَ مَعَهُمْ بِجَفَاءٍ، وَقَالَ لَهُمْ، مِنْ أَيْنَ جِئْتُمْ. فَقَالُوا، مِنْ أَرْضِ كَنْعَانَ لِنَشْتَرِي طَعَامًا. ⁸وَعَرَفَ يُوسُفُ إِخْوَتَهُ، وَأَمَّا هُمْ فَلَمْ يَعْرِفُوهُ. ⁹فَتَذَكَّرَ يُوسُفُ الْأَخْلَامَ الَّتِي خَلِمَ عَنْهُمْ، وَقَالَ لَهُمْ، جَوَاسِيسُ أَنْتُمْ. لِيَتَرَوْا عَوْرَةَ الْأَرْضِ جِئْتُمْ. فَقَالُوا لَهُ، لَا يَا سَيِّدِي. بَلْ عَيْدُكَ جَاءُوا لِيَشْتَرُوا طَعَامًا. ¹⁰تَحْنُ جَمِيعُنَا بَنُو رَجُلٍ وَاحِدٍ. تَحْنُ أَمَتَاءُ. لَيْسَ عَيْدُكَ جَوَاسِيسَ. ¹¹فَقَالَ لَهُمْ، كَلَّا. بَلْ لِيَتَرَوْا عَوْرَةَ الْأَرْضِ جِئْتُمْ. فَقَالُوا، عَيْدُكَ اثْنَا عَشَرَ أَخًا. تَحْنُ بَنُو رَجُلٍ وَاحِدٍ فِي أَرْضِ كَنْعَانَ. وَهُوَذَا الصَّغِيرُ عِنْدَ أَيْتَا الْيَوْمِ، وَالْوَاحِدُ مَقْفُودٌ. ¹²فَقَالَ لَهُمْ يُوسُفُ، ذَلِكَ مَا كَلَّمْتُكُمْ بِهِ قَائِلًا، جَوَاسِيسُ أَنْتُمْ. ¹³يَهَذَا تُفْتَحُونَ. وَحَيَاةَ فِرْعَوْنَ لَا تَخْرُجُونَ مِنْ هُنَا إِلَّا بِمَجِيءِ أَخِيكُمُ الصَّغِيرِ إِلَى هُنَا. ¹⁴أُرْسِلُوا مِنْكُمْ وَاحِدًا لِيَجِيءَ بِأَخِيكُمُ، وَأَنْتُمْ تُخْبَسُونَ، قِيمَتَكُمْ كَلَامُكُمْ هَلْ عِنْدَكُمْ صِدْقٌ. وَإِلَّا فَوَحْيَاةَ فِرْعَوْنَ إِنَّكُمْ لَجَوَاسِيسُ. ¹⁵فَجَمَعَهُمْ إِلَى حَبْسٍ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ. ¹⁶ثُمَّ قَالَ لَهُمْ يُوسُفُ فِي الْيَوْمِ الثَّالِثِ، افْعَلُوا هَذَا وَاحْتَبُوا. أَنَا خَائِفُ اللَّهِ. ¹⁷إِنْ كُنْتُمْ أَمَتَاءَ فَلْيُخْبَسْ أَحَدٌ وَاحِدٌ مِنْكُمْ فِي بَيْتِ حَبْسِكُمْ، وَأَنْطَلِقُوا أَنْتُمْ وَخُذُوا قَمْحًا لِمَجَاعَةِ بُيُوتِكُمْ. ¹⁸وَأَخْضِرُوا أَخَاكُمُ الصَّغِيرَ إِلَيَّ، فَيَتَحَقَّقَ كَلَامُكُمْ وَلَا تَمُوتُوا. فَفَعَلُوا هَكَذَا. ¹⁹وَقَالُوا بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ، حَقًّا إِنَّا مُذْبِئُونَ إِلَى أَحْيَا الَّذِي رَأَيْنَا صَبِيحَةَ نَفْسِهِ لَمَّا اسْتَرْحَمْنَا وَلَمْ تَسْمَعْ. ²⁰لِذَلِكَ جَاءَتْ عَلَيْنَا هَذِهِ الصَّبِيحَةُ. ²¹فَأَجَابَهُمْ رَاوِيْنُ، أَلَمْ أَكَلِّمُكُمْ قَائِلًا، لَا تَأْتُوا بِالْوَلَدِ، وَأَنْتُمْ لَمْ تَسْمَعُوا. فَهُوَذَا دَمُهُ يُطَلَّبُ. ²²وَهُمْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ يُوسُفَ قَاهِمٌ، لَأَنَّ التَّرْجُمَانَ كَانَ بَيْنَهُمْ. ²³فَتَحَوَّلَ عَنْهُمْ وَبَكَى. ²⁴ثُمَّ رَجَعَ إِلَيْهِمْ وَكَلَّمَهُمْ، وَأَخَذَ مِنْهُمْ سَمْعُونَ وَقَبِيْذَهُ أَمَامَ عُيُونِهِمْ. ²⁵ثُمَّ أَمَرَ

Söhne im Lande Kanaan, und der jüngste ist noch bei unserm Vater; aber der eine ist nicht mehr vorhanden.¹⁴ Joseph sprach zu ihnen: Das ist's, was ich euch gesagt habe: Kundschafter seid ihr.¹⁵ Daran will ich euch prüfen; bei dem Leben Pharaos! ihr sollt nicht von dannen kommen, es komme denn her euer jüngster Bruder.¹⁶ Sendet einen unter euch hin, der euren Bruder hole; ihr aber sollt gefangen sein. Also will ich prüfen eure Rede, ob ihr mit Wahrheit umgeht oder nicht. Denn wo nicht, so seid ihr, bei dem Leben Pharaos! Kundschafter.¹⁷ Und er ließ sie beisammen verwahren drei Tage lang.¹⁸ Am dritten Tage aber sprach er zu ihnen: Wollt ihr leben, so tut also; denn ich fürchte Gott.¹⁹ Seid ihr redlich, so laßt eurer Brüder einen gebunden liegen in eurem Gefängnis; ihr aber zieht hin und bringet heim, was ihr gekauft habt für den Hunger.²⁰ Und bringt euren jüngsten Bruder zu mir, so will ich euren Worten glauben, daß ihr nicht sterben müßt. Und sie taten also.²¹ Sie aber sprachen untereinander: Das haben wir uns an unserm Bruder verschuldet, daß wir sahen die Angst seiner Seele, da er uns anflehte, und wir wollten ihn nicht erhören; darum kommt nun diese Trübsal über uns.²² Ruben antwortete ihnen und sprach: Sagte ich's euch nicht, da ich sprach: Versündigt euch nicht an dem Knaben, und ihr wolltet nicht hören? Nun wird sein Blut gefordert.²³ Sie wußten aber nicht, daß es Joseph verstand; denn er redete mit ihnen durch einen Dolmetscher.²⁴ Und er wandte sich von ihnen und weinte. Da er nun sich wieder zu ihnen wandte und mit ihnen

يُوسُفُ أَنْ تُمَلَأَ أَوْعِيَتُهُمْ قَمْحًا، وَتُرَدَّ فِصَّةُ كُلِّ وَاحِدٍ إِلَى عَدْلِهِ، وَأَنْ يُعْطُوا زَادًا لِلطَّرِيقِ. فَقَعَلَ لَهُمْ هَكَذَا.²⁶ فَحَمَلُوا قَمْحَهُمْ عَلَى خُمَيْرِهِمْ وَمَصَوْا مِنْ هُنَاكَ.²⁷ فَلَمَّا فَتَحَ أَحَدُهُمْ عِدْلَهُ لِيُعْطِيَ عَلَيْهِ قَمْحَارِهِ فِي الْمُنْزِلِ، رَأَى فِصَّتَهُ وَإِذَا هِيَ فِي قَمِّ عَدْلِهِ.²⁸ فَقَالَ لِإِخْوَتِهِ، رُدَّتْ فِصَّتِي وَهِيَ فِي عَدْلِي. فَطَارَتْ قُلُوبُهُمْ وَارْتَعَدُوا بَعْضُهُمْ فِي بَعْضٍ قَائِلِينَ، مَا هَذَا الَّذِي صَنَعَهُ اللَّهُ بِنَا..²⁹ فَخَاءُوا إِلَى يَعْقُوبَ أَبِيهِمْ إِلَى أَرْضِ كَنْعَانَ، وَأَخْبَرُوهُ بِكُلِّ مَا أَصَابَهُمْ قَائِلِينَ،³⁰ نَكَلَّمْنَا مَعَتَا الرَّجُلِ سَبِيذَ الْأَرْضِ بِجَفَاءٍ، وَحَسِبْنَا جَوَاسِيسَ الْأَرْضِ.³¹ فَقُلْنَا لَهُ، تَحْنُ أَمَتَاءُ. لَسْنَا جَوَاسِيسَ. تَحْنُ إِنَّا عَشْرَ أَخَا بَنُو أَبِيئَا. الْوَاحِدُ مَفْقُودٌ وَالصَّغِيرُ الْيَوْمَ عِنْدَ أَبِيئَا فِي أَرْضِ كَنْعَانَ.³³ فَقَالَ لَنَا الرَّجُلُ سَبِيذَ الْأَرْضِ، يَهَذَا أَغْرِفُ أَنْتُمْ أَمَتَاءُ. دَعُوا أَخًا وَاحِدًا مِنْكُمْ عِنْدِي، وَخُذُوا لِمَجَاعَةِ بُيُوتِكُمْ وَانْطَلِقُوا.³⁴ وَأَخْضِرُوا أَخَاكُمْ الصَّغِيرَ إِلَيَّ فَأَعْرِفُ أَنْتُمْ لَسْتُمْ جَوَاسِيسَ، بَلْ أَنْتُمْ أَمَتَاءُ، فَأَعْطَيْكُمْ أَخَاكُمْ وَتَسْجُرُونَ فِي الْأَرْضِ.³⁵ وَإِذْ كَانُوا يُعْرِغُونَ عِدْلَهُمْ إِذَا صُرَّةُ فِصَّةٍ كُلِّ وَاحِدٍ فِي عَدْلِهِ. فَلَمَّا رَأَوْا صُرَّرَ فِصَّتَهُمْ هُمْ وَأَبُوهُمْ خَافُوا.³⁶ فَقَالَ لَهُمْ يَعْقُوبُ، أَغْدَمْتُمُونِي الْأَوْلَادَ. يُوسُفُ مَفْقُودٌ، وَسَمِعُونُ مَفْقُودٌ، وَبَنِيَّامِينَ تَأْخُذُونَهُ. صَارَ كُلُّ هَذَا عَلَيَّ.³⁷ وَقَالَ رَؤَيْتُ لَأَبِيهِ، أَقْتُلْ ابْنِي إِنْ لَمْ أَجِئْ بِهِ إِلَيْكَ. سَلَّمُهُ بِيَدِي وَأَنَا أُرُدُّهُ إِلَيْكَ.³⁸ فَقَالَ، لَا يَنْزِلُ ابْنِي مَعَكُمْ، لِأَنَّ أَخَاهُ قَدْ مَاتَ وَهُوَ وَحْدَهُ بَاقٍ. فَإِنْ أَصَابَتْهُ آذِيَةٌ فِي الطَّرِيقِ الَّتِي تَذْهَبُونَ فِيهَا تُنْزِلُونَ شَبِيئِي بِخُرْنٍ إِلَى الْهَاطِيَةِ.

redete, nahm er aus ihnen Simeon und band ihn vor ihren Augen.²⁵ Und Joseph tat Befehl, daß man ihre Säcke mit Getreide füllte und ihr Geld wiedergäbe, einem jeglichen in seinen Sack, dazu auch Zehrung auf den Weg; und man tat ihnen also.²⁶ Und sie luden ihre Ware auf ihre Esel und zogen von dannen.²⁷ Da aber einer seinen Sack auftat, daß er seinem Esel Futter gäbe in der Herberge, ward er gewahr seines Geldes, das oben im Sack lag,²⁸ und sprach zu seinen Brüdern: Mein Geld ist mir wieder geworden; siehe, in meinem Sack ist es. Da entfiel ihnen ihr Herz, und sie erschrakten untereinander und sprachen: Warum hat uns Gott das getan?²⁹ Da sie nun heimkamen zu ihrem Vater Jakob ins Land Kanaan, sagten sie ihm alles, was ihnen begegnet war, und sprachen:³⁰ Der Mann, der im Lande Herr ist, redete hart mit uns und hielt uns für Kundschafter des Landes.³¹ Und da wir ihm antworteten: Wir sind redlich und nie Kundschafter gewesen,³² sondern zwölf Brüder, unsers Vaters Söhne, einer ist nicht mehr vorhanden, und der jüngste ist noch bei unserm Vater im Lande Kanaan,³³ sprach der Herr des Landes zu uns: Daran will ich merken, ob ihr redlich seid: Einen eurer Brüder laßt bei mir, und nehmt die Notdurft für euer Haus und zieht hin,³⁴ und bringt euren jüngsten Bruder zu mir, so merke ich, daß ihr nicht Kundschafter, sondern redlich seid; so will ich euch euren Bruder geben, und ihr mögt im Lande werben.³⁵ Und da sie die Säcke ausschütteten, fand ein jeglicher sein Bündlein Geld in seinem Sack. Und da sie sahen, daß es Bündlein ihres Geldes

waren, erschrecken sie samt ihrem Vater.³⁶ Da sprach Jakob, ihr Vater, zu ihnen: Ihr beraubt mich meiner Kinder; Joseph ist nicht mehr vorhanden, Simeon ist nicht mehr vorhanden, Benjamin wollt ihr hinnehmen; es geht alles über mich.³⁷ Ruben antwortete seinem Vater und sprach: Wenn ich dir ihn nicht wiederbringe, so erwürge meine zwei Söhne; gib ihn nur in meine Hand, ich will ihn dir wiederbringen.³⁸ Er sprach: Mein Sohn soll nicht mit euch hinabziehen, denn sein Bruder ist tot, und er ist allein übriggeblieben; wenn ihm ein Unfall auf dem Wege begegnete, den ihr reiset, würdet ihr meine grauen Haare mit Herzeleid in die Grube bringen.